

Muôn Hoa Vì Em Nở

Tôi đã nói với nàng - chỉ một nàng mà thôi!
"Em hãy nhìn khắp nơi, Muôn Hoa Vì Em Nở!"

Nàng cười. Ôi nụ nhớ...bông nở trong lòng tôi.
Nàng cười, nghĩa là vui; thơ không buồn mãi mãi...

Chỉ ai đi không lại...Non Nước mới buồn hiu.
Và, thơ thường đến mỗi chiều, chiều, chiều hiu hiu gió...

Tôi nghĩ mình, con chó, đi theo chân chủ nhân!
Nàng, không chỉ Chủ Nhân, mà Giai Nhân Vĩnh Viễn...

Gió có chiều tê điếng, lạnh, vì anh-nhớ-em!
Nếu đừng có Việt Nam...cái tên Vua Tàu đặt...

Chúng ta có Tổ Quốc Đại Cồ Việt Muôn Năm!
Chúng ta có xóm làng, chúng ta có thành phố...

Hoa núi rừng đua nở, hoa biển khơi, giang hà...
Tôi chỉ nàng nhìn xa...muôn hoa sao trời nở!

Cũng chỉ vì em, đó!
Chỉ vì em.....để thương!

Nàng chia má tôi hôn. Ôi nụ hôn nồng ấm
Hai má nàng tươi thắm / thơm ngát mùi hương cau...

Tôi tưởng đây Bích Câu / khu vườn hoa kỳ ngộ!
Tôi tưởng đây là chỗ / những nàng Tiên múa trăng!

Đời chỉ một Giai Nhân / là Vàng Trắng Yêu Quý!
Lịch vẽ vờ Thế Kỷ...để mình dừng bước thôi...

Dừng bước là nghỉ ngơi...chao ôi trời-mây-nước...
Cành hoa mai xanh mướt...và hoa mai vàng mơ!

***Đất Nước tôi ngàn xưa...bây giờ trong mộng tưởng.
May còn em để gượng...Anh Đứng Dậy làm Người!***

Trần Văn Lệ

